

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva.

- Ce cumpără băiețelul de 1 Martie pentru nevastă sa?
- O peluză a II-a!

urzica

ÎN FAȚA OGLINZII

Într-o zi Pavel Călin, șef contabil la Întreprinderea comercială interrațională Constanța, terminând să se bărbierească în fața oglinzii respective, își dădu pe figură un căuș de colonie și, închizând ochii de parcă i-ar fi aruncat cineva cu tot soarele Saharei în ei, începu să-și facă vînt cu prosopul, cum fac grataragii deasupra fripturilor, cu fărâșul și după ce se pudră cum îi șade bine omului după „perdaf” se privi — satisfăcut și surizător — asemeni unui general cînd i se comunică la telefon că trupele de sub comanda lui au obținut o victorie de care habar n-avea.

Din oglindă, un al doilea Pavel Călin, frate geamăn cu proaspătul bărbierit, îi întoarse același suris și aceeași satisfacție „zugrăvite” pe figură.

— E! dragă Pavelică, se adresă Pavel tizului din oglindă... Ia uite-te bine la mine și spune-mi, noi, ăștia doi care stăm acum față în față, *ie proști?*

— Cum o să fie proști? răspuse cel din oglindă, făcînd cu ochiul a subînțeles, ca lelița la horă...

— Atunci, nefiind proști, înseamnă că trebuie să fie deștepți...

— E clar, șefule!

— Clar-clar! Dar, la ce mă gîndesc eu să facem, nu e bine să fie prea clar, că pe urmă se vede și sare-n ochi.

— Dar la ce te gîndești? întrebă

cel din oglindă, ciulind dintr-odată urechile și mustăcînd ca prepelica-rul cînd găsește o pană de sitar zbrîrlită pe miriște.

— Tu știi, frate-meu, că am motorul ăla pe care l-am luat de ocazie anul trecut și care stă de-atuncea degeaba.

— Un motor n-are voie să stea degeaba cu prelata pe el, în magazie, ca nea Gogu cu broboada pe umeri, în geamlîc.

— Tocmai de-aia m-am gîndit să-l punem în funcțiune...

— Și ce să facem cu el?

— Să-l montăm la o barcă și să-l facem barcă cu motor.

— Da, dar n-avem barcă.

— Ce spui, Franț? Dar n-are întreprinderea destule? Și după cum eu sînt al întreprinderii, și bărcile ei nu sînt ca și ale mele?

— Just! Numai că nu văd ce-o să facem cu barca cu motor pe uscat!

— Nu fi terestru, mă! Ridică-te pe aripile fanteziei, că n-o să navigăm pe caldarîm, cînd avem Siutghioul la scară... O punem pe lac...

— În ce scop?

— În ăla care scuză mijloacele!... Adu-ți aminte că noi știm un loc situat între lac și păduricea Caragea-Dermen... Poziție minunată! Poezie... discreție... peisaj... lacu-n față, pădurea la spate și marea la nas... Transportăm materiale cu barca pe lac și ne trîntim o cabană „pe cinste”.

— Cu ce materiale? Noi n-avem materiale!

— Serios? Dar întreprinderea n-are?

— Și cine ne construiește cabana?... N-avem meșteri...

— Are întreprinderea, că de-aia îi plătește... Și, odată cabana terminată, o declarăm, pentru *fraeri*, cabană de pescuit.

— Și pentru ceilalți?

— Vila noastră de pe litoral!...

— Și crezi c-o să obții de la

întreprindere aprobările legale, pentru meșteri, pentru materiale, pentru tot ce va fi nevoie?... — Păi cum să nu le obțin, dacă mi le dau eu? N-am nici un motiv să mă persecut...

... ..

Și Pavel Călin — consecvent cu el însuși — nu s-a persecutat și, în scurt timp, motorul a devenit barcă cu motor, barca cu motor a transportat, pe lac, scîndură de calitate superioară și materiale pe sprinceană de la întreprindere, iar tîmplarii întreprinderii au construit rapid o baracă de toată frumusețea, lungă de 6 și lată de 3 metri.

Prin acte semnate de contabilul-șef, baraca a fost „amenajată” și „dotată” cu instalație electrică, pat, dulap, veselă, tacfmuri și altele necesare unei gospodării cu tot confortul.

Odată totul pus la punct, așa cum fusese vorba în oglindă, baraca a fost declarată oficial cabană de pescuit. De pescuit, adică mușafiri pentru chefurile și chiolhanurile organizate de amfitrion, la început numai sîmbăta și duminica și apoi — avînd în vedere succesul obținut — aproape în fiecare zi.

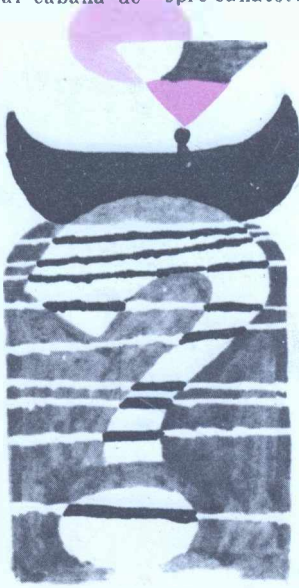
Cu „achiziționarea” vinului și a peștelui a fost însărcinat merceologul întreprinderii, Nicolae Munteanu de la depozitul de ambalaje, — pentru transportul pe uscat al invitațiilor și al „mărfurilor” necesare s-a folosit camionul nr. 27 197 — fireș-

te, tot al întreprinderii, care îl închiriasc de la IRTA pentru cu totul alte scopuri, iar pentru pregătirea borșului și a altor specialități de pește, a fost numit bucătar-șef Dumitru Năstase, tîmplar, tot din cadrul întreprinderii și mare specialist în pregătirea „articolelor de pescărie”.

Și ține-te mese și petreceri, cu băutură, cu muzică, cu dans, cu „foișe”, cu una-alta, tot, ba chiar și cu serbări venețiene aranjate pe lac, ca nu cumva să ruginească de plictiseală motorul bărcii, amenajată, pentru circumstanță, în gondolă „prima-ntii”.

Dar „frumoasele zile din Aranjuez” și-au desprins ultimele file din calendarul estival... Peste apele Siutghioulului, vara și-a închis aripile grele de aur ostenit. Din păduricea Caragea-Dermenului, frunzele bolnave de piept și-au pornit bejenia cortegiilor de ceară uscată spre sanatoriile vîntului amăgitor.

A venit apoi toamna cu burnițe cenușii și țipete ude de păsări de apă... Și, odată cu primii fulgi, căzuți din zborul lebedelor albe și nevăzute, călătore prin văzduh, acoperișul cabanei lui Pavel Călin, și-a pus căciula albă de miel de Dobrogea și lacătul de la ușă s-a închis scrișnînd, în belciuge... din cauza timpului nefavorabil, pînă la vara următoare, care sperăm că nu va mai reveni în aceleași condițiuni.

NICOLAE MINEI S C U R T I S S I M E

E atît de moral, încît tratează cu indiferență orice femeie măritată. Mai ales pe cea măritată cu el.

★

— Te iubesc! spune el.
— Și eu! spuse ea.
Adică: și eu mă iubesc!

★

— E un om foarte inteligent. Ai remarcat cum m-a ascultat tot timpul fără să scoată o vorbă?

★

E atît de superstițios încît refuză să lucreze într-o săptămînă care are o marți în ea.

★

— N-am fost în stare să închid un ochi. Toată noaptea Geta și Iolanda au discutat în camera de alături.
— Așa tare vorbeau?
— Dimpotrivă, atît de încet încet n-am putut să prind nici un cuvînt!

★

— Nu știu ce are lumea cu Eliza că-i dă cincizeci de ani, se plînge prietena ei cea mai bună. Vă jur că nu-s nici două luni de cînd a împlinit patruzeci și nouă.

★

— Ieri dimineață eram atît de nervos încît mi-am pus toate lucrurile la zi.

★

Numai dușmanii spun despre Anton că e cumsecade, dar prost, susține prietenul lui cel mai bun. Adevărul este că e prost, dar cumsecade.

★

Există prieteni care ne suportă oricum am fi. Numai fericiti nu.

★

Au divorțat din nepotrivire de caracter: lui îi plac femeile, ei bărbații.

★

— Vai, dragă! oftează picanta brunetă, nici nu știi ce ghinionistă sînt: de cîte ori vreau să mă mărit din dragoste, constat că are leafă mică.

★

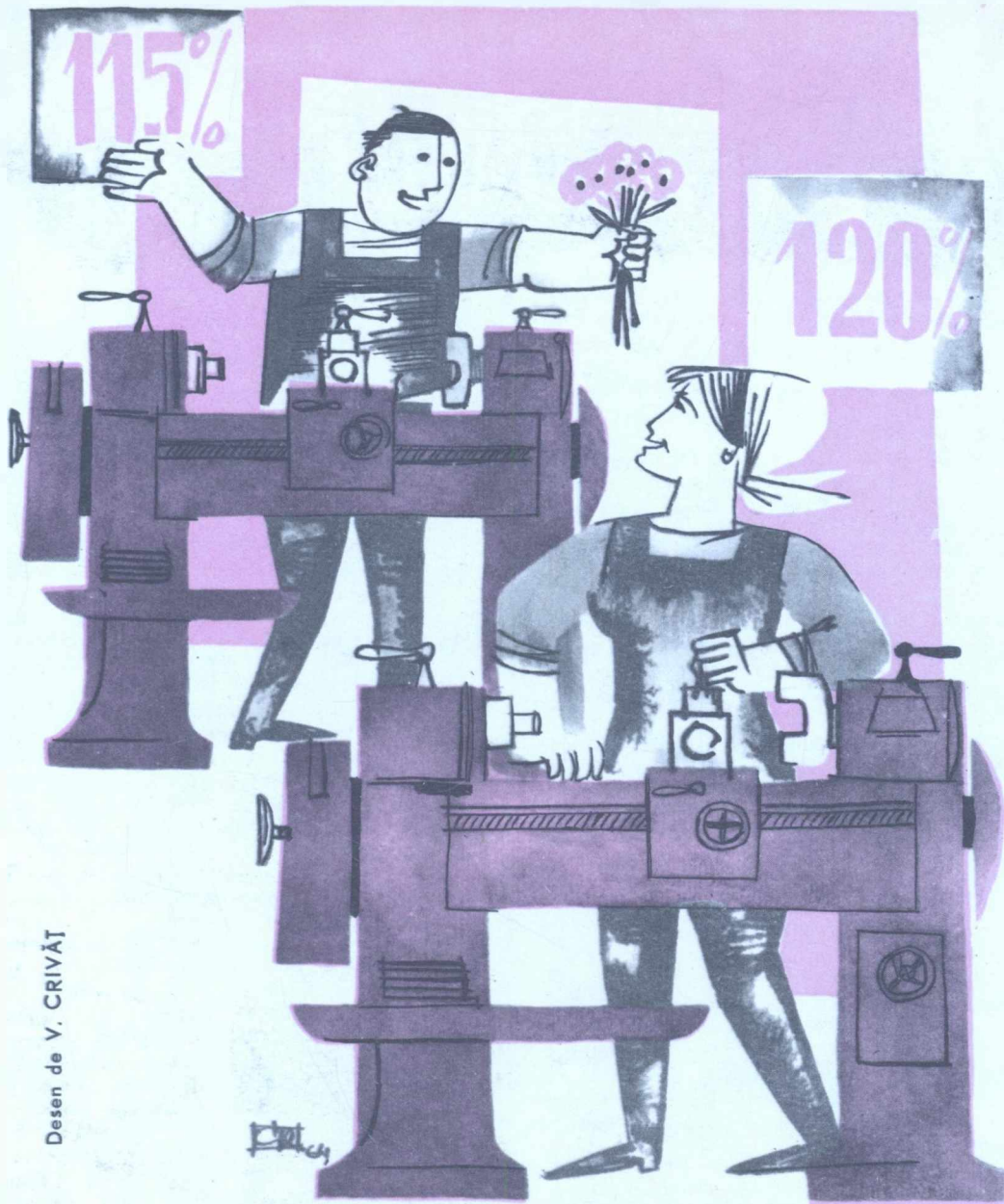
— Nu i-am dat niciodată sfaturi fiului meu. Dar el de ce nu le ascultă?

★

Poți să consideri că ai copii mari din clipa în care fata începe să-și pună ruj pe buze, iar băiatul începe să și-l șteargă.

★

E în stare de orice sacrificiu. Cu condiția să-l facă alții pentru el.

Desen de V. CRIVĂȚ

— La mulți ani și noi succese în muncă, dar să știi că lupta pentru dobândirea de succese egale cu femeile continuă!

UN TATĂ REVOLTAT

De câteva zile sînt tată. Am o fetiță. Adică avem o fetiță. Sigur că da. Avem. Pluralul acesta este absolut necesar deoarece ar fi nedrept să trec cu vederea și partea de merit a soției mele. Deci, fără să mă pierd în divagații, avem o fetiță.

Pînă aici nimic comic. De aici încolo nici atît. Nu spun asta din modestie, ci pentru că sînt într-adevăr așa cum spune și titlul foiletonului meu „un tată revoltat”.

Deși o să vi se pară paradoxal, motivul revoltei mele este în același timp și motivul mării mele fericiri: fetița.

Nu trebuie să vă mai explic ce fericire este pentru un tată o fetiță. Dacă aveți și dumneavoastră o fetiță, cred că mă înțelegeți, dacă nu aveți, o să înțelegeți cînd veți avea și dacă nu veți avea niciodată, vă rog totuși să mă credeți pe cuvînt.

Lucrul care mă enervează la culme este însă atitudinea prietenilor și cunoștințelor:

- Ei, fericitul, pe cînd?
- Gata! zic eu. S-a făcut!
- Felicitările mele! Băiat?
- Nu, fetiță! Splendidă! 3,200 kg.

Cum aud ei că e vorba de fetiță, tot entuziasmul li se ofilește, arborează un zîmbet compătimitor și, după ce mi se aruncă o privire îngăduitoare, sînt silit să aud aproape același leit-motiv: „Ei, nu-i nimic... să-ți trăiască!” Urmează apoi o flagrantă săritură de la subiect, în care sînt obligat să accept că Ionescu e un Pele al Giuleștiului sau că Jean Marais are un deum înlocuitor. După aceasta urmează o strîngere de mină grăbită și apoi o întoarcere de 180 de grade la subiectul inițial:

- Cînd îl bem?
- Cînd „o bem”! intervin eu.
- N-are importanță! reface el terețul. „Îl” sau „o” nu e esențial, ci „bem”.

De fiecare dată, după o asemenea discuție mi se umple capul de gînduri și-mi fac teribile imputări că n-am avut suficientă tărie să-l iau la întrebări: „Pentru ce, musiu? Pentru ce ai fi vrut neapărat să fie fata mea băiat? Dacă-ți place băiat, n-ai decît să-ți-l faci! Nu-ți place fata mea, ai? Dar dacă ar fi avut 18 ani și-ar fi sfîrșit călcăiele după ea?” Dar nu zic nimic. Și apoi aș avea o serie întreagă de argumente: Ioana d'Arc, Valentina Tereșkova și, în ultimă instanță, chiar mama interloctorului meu... Revolta însă îmi ia piuitul.

Și la urma urmelor ce mare scofală e un băiat? Ene II nu-i băiat? Atunci de ce a ratat atîtea ocazii la Madrid? Aurelian Andreescu nu-i băiat? Atunci de ce a uitat textul la televiziune?

Și în definitiv, dacă vreau și vreau, o să am și un băiat. Să văd atunci ce-o să mai spuneti? Nimic! Adică... știu eu...? Atunci poate influențați de foiletonul acesta o să întoarceți foaia:

— Ei, fericitul, ce ai? O bomboană de fetiță?

— Nu. Băiat! O bomboană de flăcău!

— Aha!... Ei, ce să-i faci? Să fie sănătos... Și iar discuții despre Ionescu, Pele, Jean Marais... Păi, să nu te revolți?

MĂRȚIȘORUL

— DIALOG FAMILIAL ȘI RIMAT —

EL: Legal de șnurul mătăsos
Îl întâlnești la orice pas
Din simplă tinichea sau os,
Iar uneori din plexiglas.

EA: La soțul mai curtenitor,
Cîteodată micul șnur
Poate avea, întimplător,
Și-un mărțișor din aur pur.

EL: Ca obicei ce s-a păstrat
De la bătrîni, din veac în veac,
Pe rochie stă agățat
Cu ajutorul unui ac.

EA: Este la mîntea orișicui
Că mărțișorul uzual
Stă agățat, doar dacă nu-i
Un ceas cu secundar central.

EL: În geamul unui galantar
Se etalează lingă preț
Sub formă de trifoi, coșar,
Purcel, molan sau ursuleț.

EA: Cadou-i mai atrăgător
Și, cum s-ar spune, de salon,
Atunci cînd micul mărțișor
Nu-i ursuleț, ci e urson.

EL: Cu zîmbet tandru oferit
De întii martie în dar,
După o lună stă zîrlit
Prin cine știe ce sertar.

EA: Uitarea la femei, să știi,
Depinde și de mărțișor.
Eu una nu aș azvîrli
Niște pantofi noi la taior.

EL: Socot că e mai cu folos
Să-nchei digresiunea mea.
Că n-are rost să par hazos
Cînd poantele le spune ea.

EA: Cum singur spui că n-ai umor,
De întii martie prefer
Să-și dăruiesc ca mărțișor
Pușină... sare și piper!

V. D. POPA

AMINTIRI DESPRE G. B R Ă E S C U

Să tot fie de atunci patruzeci de ani.
Cel mai tânăr dintre bătrînii noștri scriitori, Alexandru Cazaban, intră în redacția ziarului „Izbînda” de pe vremuri și mă anunță că vom pleca în jurul Bucureștilor, într-o comună oarecare, să vedem cum se pregătesc alegerile parlamentare.

— Vine cu noi și Brăescu! mi-a spus.
— Atunci merg neapărat! i-am răspuns.
La cîrmă era un guvern liberal și autoritățile dăduseră ordin să „iasă” neapărat „ai noștri”.

În dimineața în care am poposit în satul B. ne-a întîlnit, chiar la barieră, șeful de post.

Brăescu îl măsură cu ochiul lui ager și ne spuse:

— „Majurul” ăsta e foarte popular: bea cu oricine.

N-am făcut doi pași că mai-marele jandarmilor din sat ne întreabă:

— Ce-i cu 'mneavoastră?
— Sintem *hipernumismași centrali*, i-am răspuns calm.

„Majurul” făcu ochii mari și rămase cîteva clipe descumpănit. Apoi, binevoitor:

— Pricep: ați venit în propagandă!
Brăescu încuviință:

— Da, — în propagandă!
— E, făcu majurul, să vedeți cum le-am întocmit eu pe toate. Veniți cu mine!

„Majurul” se opri la un gard.
— Hei, măi, Vasile, unde te-ai pîtit?

Un omuleț scund și sprinten iese în bătaură.

— Ce-i, don'șef?
— Cum merge alegerile?

— Bine... să zicem... c-altfel o pățim!
— Taci mă... te-am păscut, catîrile! Să nu ieși din odaie că te arzi! Auzitu-m-ai?

— De ce să nu iasă? vru să știe Brăescu și pe buze îi apărură un zîmbet.

— Păi cum să iasă? Nu știți că-i oleră în sat?

Închise un ochi și adăugă în șoaptă: *Sanchi!*

Plecăm din fața gardului. Șeful de post oprește o bătrînă care purta un coș subsoară.

— Unde ai pornit-o?
— La București!

— Ce-ai căpiat? Nu știi că-i oleră în sat? Nu e voie!

— De ce?
— Că-i satul *contenminat*... Da'n coș ce-ai?

— Ouă! 'Ceam să le vind la oraș!
— Nu se poate! Dă coșu 'ncoa! L-am confiscat.

Bătrîna își face o cruce.
— De ce don'șef?

— D-ai-a!... că-i *contenminat*... Mă, țică, strigă el pe un puiantru care se juca în uliță, ține coșu' ăsta, vezi să nu-ți scape, că te pupă mă-ta rece, și du-l la post! Spune că-i coș *personal*, să mi-l păstreze mirlanii pînă mă-ntorc. Întinde-o!

Băiatul o luă la fugă, ținînd cu amîndouă mîinile coșul.

— De ce-i luași ouăle, majurule? îl întrebă Brăescu.

— Păi... dacă-i oleră? Și iar face cu ochiul și iar adăugă: *Sanchi!*

Brăescu se adresă bătrînei:
— Cîte ouă aveai, mătușico?

— Treizeci, săru 'mîna, treizeci de oușoare!

— Și cu cît le vindeai?
— Păi... să zic și eu... *cin'ș'pece* lei.

— Poftim, mătușico, *cin'ș'pce* lei.
Și Brăescu întinse femeii banii. Bătrîna îi luă, îi vîrî în șorț:

— Săru'mîna! rosti ea și, după cîteva clipe: da'îmi luă don'șef și coșu'! Dădai 3 lei pe el!

— Ține și trei lei pe coș!
— Trăi-te-ar dumnezeu, boierule!

Femeia își făcu altă cruce și se grăbi să plece acasă.

„Majurul”, care asistase la scenă, păru de astă dată adînc nedumerit. Îl privi cam din dungă pe Brăescu.

— 'mneavoastră nu sînteți cu guvernul? îl întrebă cu vocea ușor înăspriță.

Brăescu îi răspunse fără a clipi:

— Dacă nu pricepi ce hram purtăm — să știi că o pățești.

Și către mine:
— La zi-i „majurului” cine sintem — și cu cine?

— Păi i-am spus: *hipernumismași centrali* și sintem cu *semifinala vetustă*.

— Te-ai lămurit? îi strigă Brăescu.
— M-am... m-am lămurit! încuviință șeful de post.

— Atunci fă bine și lasă oamenii în pace! îl sfătui Brăescu. Iar vocea scriitorului părea mai mult a cuiva care ordonă jandarmului.

Nu mai e „oleră” — și nu-i mai „consemna” pe țărani în casă!

— Păi... așa ne-a instruit don'maior... A primit și el *orden* de la prefectură!

— Acu'e alt *orden*, majurule!
— Mde... făcu șeful de post, șovăind, — o să raportez.... Cine'ceți că sînteți?

Și își scoase carnetul.
Brăescu îi dictă:

— Hi-per-nu-mis-mași centrali!
Jandarmul luptîndu-se cu literele, izbuti să noteze *hipercumnași de la centru*.

Duse mîna la chipiu și salută...
.....

...Brăescu nu era un „exploziv”. Dar nici un taciturn. Stam adesea de vorbă cu el.

Povestea din viața sa și fiecare episod stîrnea atenția ascultătorilor. În cercul „*Sburătorului*”, cînd îi venea rîndul să citească, „ocupa”, cum s-ar zice, „scena”. Nimeni nu mai șoptea, nimeni nu mai tușea, nimeni nu mai strănuta. Se făcea o liniște desăvîrșită.

Brăescu avea și un mare talent de recitator. Lumea rîdea — singurul care-și păstra masca de o seriozitate desăvîrșită era autorul.

O dată, pe cînd ne citea cunoscuta lui schiță „*Legea progresului*” — cenaclul „*Sburătorului*” — întreg cenaclul — se amuza copios. Mai la fiecare replică izbucneau hohote de rîs.

(Continuare în pag. 15)

Ora șase dimineața. Ora la care orice om cu o conștiință așezată începe să viseze condica, se întoarce pe partea cealaltă și se crede în tramvai, ceasul sună și el se vîssază în recreație într-a patra elementară. În momentul cînd ceasul începe să sune are loc scena pe care am văzut-o pînă acum în 422 de filme: o mîină iese de sub plapumă și cade grea peste soneria ceasului deșteptător, amîfindu-l. În cazul de față, mîina este a soției. El, soful, se scoală, se duce în baie, se spală, se bărbiește,

își pune o cămașa proaspătă, apoi ia florile care stau de trei zile în vaza din sufragerie și se apropie de patul soției.

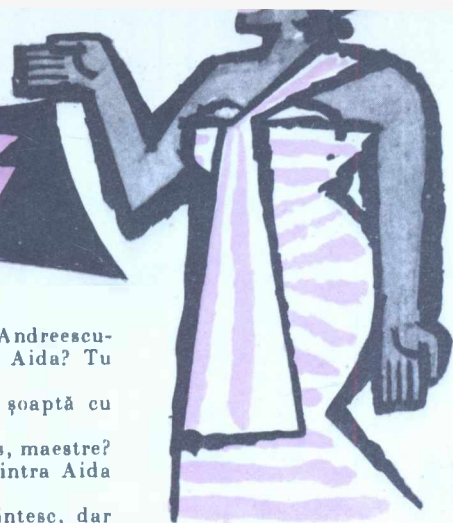
EL: Cucu!
EA: (se întoarce pe partea cealaltă și mormăie ceva neinteligibil.)
EL: Iubito, cucuu!
EA: (sommnoroasă) Ce vrei?... (și adoarme)
EL: Este opt martie, iubito...
EA: (începe să se trezească) Cît?
EL: Opt martie, cucu... asta... iubito!...
EA: (deschide ochii) La ce oră ai venit azi-noapte, că nici nu te-am auzit?
EL: Am avut o ședință, iubito... Te felicit cu prile...
EA: Mersi! Ce ședință?
EL: De analiză... Îți urez de ziua...
EA: (il intrerupe) Oprește puțin uratul că mai am eu să-ți urez! Pînă la ce oră a ținut ședința?
EL: Nu știu cît să fi fost...
EA: Eu știu cît să fi fost, pentru că la zece seara am dat telefon

lă voi și nu era ședință... Iar eu am adormit la ora unu!
EL: La unu și cinci eu am fost în casă!
EA: În care casă, că la două m-am trezit și tu tot nu erai...
EL: Iubito, n-are rost să ne certăm tocmai astăzi... Primește mai întîi aceste flori din partea mea...
EA: Nu sînt din partea ta, sînt din partea mea, că eu le-am cumpărat acum trei zile din piață! Și pune-le la loc în vază!
EL: Dar faptul că azi-dimineață m-am gîndit la tine nu contează? Important este numai că nu le-am plătit? Nu găsești că e meschin?
EA: Pune-le la loc în vază și spune-mi unde ai fost?
EL: Tu ai dat telefon la poartă, nu?
EA: Da!
EL: Portarul se schimbase! Și nu am avut o ședință cu toată lumea! Eram cîțiva și conducerea, în biroul directorului.
EA: Cîtesc în ochii tăi că minți...
EL: (pleacă vinovat capul) Recunosc... După ședință, m-am dus cu băieții la un șpriț! Iartă-mă!...
EA: Cu ce băieți?
EL: Cu Sandu, Costache și Matei...
EA: Asta e adevărat...
EL: Vezi? Te felicit cu ocazia...
EA: Stai! La 12 am dat telefon lui Costică! Venise chiar atunci acasă! Am recunoscut după glasul lui că ați băut un șpriț mai mult...
EL: E adevărat...
EA: Dar după șpriț tu unde ai mai fost, că la două nu erai acasă?

Secretul

AIDA

Ședința de analiză a muncii de la operă se apropia de sfârșit. Aproape toți cei prezenți luaseră cuvîntul și lăudaseră din răspuțeri pe dirijor, pe regizor, pe scenograf, pe regizorii de culise, pe maestrul de lumini, în fine pe toată lumea pentru munca și talentul cu care contribuise fiecare la reușita monștrii într-o nouă versiune modernă și realistă a operei Aida. Repetiția generală la care asistaseră consiliul artistic se desfășurase fără greș, spre satisfacția tuturor. Directorul se pregătea să tragă concluzii și să mai dea unele indicații.

— Dacă îmi dați voie, spuse el, cred că ar fi timpul să încheiem. Dar înainte de a trage unele concluzii, aș vrea să întreb dacă mai are cineva de făcut vreo observație critică, de dat vreo sugestie...

— E tîrziu, spuse cu jumătate de gură, un corist.

— N-are a face, cum am stat cinci ore, o să mai stăm cîteva minute, dacă e vorba de calitatea spectacolului, răspunse iute regizorul, convins de altfel că nimeni nu mai poate avea vreo obiecție.

— Deci nimeni nu mai ia cuvîntul... spuse directorul plimbîndu-și privirile peste capetele membrilor consiliului. Atunci, cred că...

— Dacă îmi dați voie, aș avea și eu ceva de spus...

Toate privirile se îndreptară spre colțul din care veneau aceste cuvinte, rostite cu timiditate de un bărbat brunet și scund, noul administrator al Operei.

— E tîrziu, repetă coristul.

— Vă ascultăm, poftiți, zise directorul, oftînd și rezemîndu-se de spezeasca scaunului.

Administratorul se ridică.

— Puteți să stați jos, de ce vă ridicați? întrebă directorul cu bunăvoință.

— Știți, la noi în cooperatie eu așa am fost obișnuit...

— Mă rog, cum doriți.

— Vă rog să mă iertați, știu că e tîrziu, dar vedeți dumneavoastră, eu care nu sînt artist și n-am pretenția că mă pricep la muzică, pot spune că mie mi-a plăcut mult spectacolul. Am mai văzut Aida, acum doi-trei ani, așa că o cunosc bine. Dar așa cum am văzut-o astăzi, e de-a dreptul impresionantă. Tovarășii artiști cîntă foarte frumos, și corul și baletul... Fetele acelea mici, parcă-s arăpnaice adevărate, zău așa. Pe urmă caili, în finalul actului doi, sînt foarte reușiți. Desigur, asta costă bani, eu nu prea am vrut să aprob aducerea cailor, dar azi am văzut ce frumos e cu caili, și nu-mi pare rău. Și dacă am fi avut și elefanți, așa cum era în film, îți spun, tovarășe regizor, că aș fi aprobat și elefanți. M-aș fi dus la Sfat, le-aș fi explicat tovarășilor și cred că ar fi aprobat și ei doi-trei elefanți mai mici, ca să nu se surpe scena. Dar vedeți, asta am spus-o numai așa, ca introducere. Am o mică nelămurire și dacă o am eu, cred că o vor avea și spectatorii. Arta, din cîte am priceput eu, trebuie să fie înțeleasă de publicul larg, de toată lumea. Arta are un rol educativ, omul trebuie să plece de la spectacol lămurit,

nu-i așa? Or, eu n-am înțeles un lucru, tovarășii, și anume: cum și pe unde intră Aida în mormînt? Doar se vede clar că mormîntul e păzit de doi ostași; Radames e vîrît înăuntru, peste groapă se lasă lespede aceea și deodată, iat-o și pe Aida acolo. Cum a intrat? Au dormit paznicii? I-a mituit ca s-o lase să intre? Vă rog să nu-mi luați în nume de rău această observație. V-am spus: eu nu mă pricep la artă, dar dv., care sînteți specialiști, o să mă lămuriiți desigur.

Administratorul se așeză. În încăperea se așternu o liniște apăsătoare. Regizorul se înroși, îndreptă spre director o privire de om dezorientat, tuși, își dresе vocea, dar răzgîndindu-se parcă, nu spuse nimic. Directorul își aprinse țigara și apoi zîmbi malițios.

— Ei, maestrilor, ce aveți de spus? Pe unde intră Aida în mormînt?

Deodată regizorul sări de pe scaun și izbucni:

— Să-i ia naiba de cai și de elefanți și de tot. Așa ceva n-am mai auzit. Această atitudine e incompatibilă cu arta. Pe unde intră Aida în mormînt! Poftim! O privește! Ce-s eu, detectiv? O găsim acolo, așa scrie în partitură, nu maestre? și regizorul se întoarse spre dirijor, cerîndu-i ajutor.

Dar acesta își scoase din buzunar o țigară și începu să-și caute preocupat chibriturile.

— În fond nu are importanță, interveni tenorul, care interpreta pe Radames.

— Ba are, răspunse soprana care interpreta pe Aida. Și eu mi-am pus această întrebare.

Amneris își scoase pudriera din poșetă și începu să-și pudreze nasul.

— Nici la București nu se arată pe unde intră Aida în mormînt, spuse ea calm.

Faraonul o combătu cu vocea lui gravă de bas:

— Acesta nu e un argument

— E tîrziu... spuse cineva.

— Ne pierdem timpul...

— Se retrag autobuzele...

Și începu să vorbească toată lumea deodată, ba se auziră chiar și risete. Directorul ceru să se facă liniște și treptat vocile amuțiră.

— Tovarășii, după părerea mea nu are importanță pe unde intră Aida în mormînt. Dar dacă tovarășul administrator a pus în discuție chestiunea asta, rog pe cineva să-l lămurească. Poate că mai sînt și alți curioși. Uite, Aida a recunoscut că și ea și-a pus întrebarea aceasta.

Dirijorul ceru cuvîntul.

— Tovarășii, eu n-aș îndrăzni să nesocotesc observația justă a tovarășului administrator. Am dirijat în cariera mea peste cinci mii de spectacole, dintre care vreo sută de premiere, am dirijat la București, la Praga, la Budapesta, la Paris, la Berlin, la Moscova...

— Știm, știm...

— Ne-ați mai spus-o și rîndul trece...

— La Moscova ați văzut Aida? întrebă administratorul.

— Nu, din păcate, răspunse di-

rijorul. Dar la Paris... Andreescu-le...am văzut amîndoi Aida? Tu nu-ți amintești?

Andreescu vorbea în șoaptă cu o balerină.

— Poftim? Ce-ai spus, maestre?

— La Paris, pe unde intra Aida în mormînt?

— Hm! ... Nu-mi amintesc, dar țin minte că Aida era o blondă superbă.

— Cine, Aida? Aida era brunetă. N-am fost după spectacol în Montmartre? Cu ea și cu Jean Moulard? Era brunetă.

— Confunzi, maestre... Brunetă era cea care a jucat în Amneris. Soprana se numea Paulette și era blondă. Mie îmi spui? Am făcut cu ea un chef!... Grozav de frumoasă! Și tînără, vreo douăzeci și patru de ani, și ce voce!... Am cîntat cu ea în Othello... prin 38-39...

Soprana care interpreta pe Aida se amestecă în vorbă:

— Paulette? Nu era deloc frumoasă. Și nici o voce grozavă nu avea, ce tot îndrugi aici la prostii!

— Dă-mi voie să susțin că la femei mă pricep mai bine decît tine, răspunse Andreescu vexat.

Toată lumea izbucni în ris, inclusiv cei care se temeau că nu vor mai găsi autobuze. Soprana nu părea de loc jignită. „Rideți ca niște proști“ spuse ea fără supărare. Dar directorul curmă la timp buna dispoziție generală.

— Tovarășii, ne-am cam îndepărtat de subiect. Vă rog să fiți serioși. Mai vrea cineva să ia cuvîntul?

— Da, eu, spuse un tînăr asistent de regie. Cred că am găsit o soluție. După mine, așa cum spune și Stanislavski, arta înseamnă trăire. Opera de artă trebuie să aibă un profund caracter popular, dar pentru asta e nevoie să fie clară, să se adreseze direct sufletelor. Soluțiile pripite lasă nedumeriri spectatorului, ceea ce nu e bine, căci ce fel de școală e teatrul dacă nu-l lămurește pe spectator, adică pe elev cum ar veni, dacă am continua comparația. Încă acum două mii de ani, Eschil...

— Mai scurt dacă se poate, interveni directorul.

— Uitați-vă ce propun. Ostașii oboșiți ar putea să adoarmă, iar Aida s-ar strecura astfel pe nesimțite în mormînt, în vîzul publicului. Cred că propunerea mea va ajuta spectacolul, înlăturîndu-i caracterul ambiguu, care persistă

— urmare în pag. 10 —

Desen de RIK AUERBACH

— Nu-i gata? Ieri v-am întregat dacă-i gata azi și mi-ați spus „fără discuție“!...

— Sigur că... „fără discuție“! Ce scrie acolo?

ASOCIAȚIA ASIGURĂRILOR SOCIALE

de IAROSLAV HASEK

Marele scriitor satiric ceh Iaroslav Hasek (1883—1923) și-a început activitatea literară ca reporter și foiletonist al ziarelor pragheze. După puțin timp însă, publică o serie de povestiri satirice în legătură cu descompunerea imperiului austro-ungar (din care Cehia a făcut parte pînă la 28 octombrie 1918), biciuind birocratismul aparatului guvernamental austriac și demas-

cînd ipocrizia și minciuna moralei societății burgheze.

Cea mai reprezentativă operă a lui Iaroslav Hasek este însă celebrul roman satiric „Peripețiile brațului soldat Șveik în timpul războiului mondial”.

Schița ce o publicăm în numărul de față a apărut pentru prima dată în revista „Caricatura” în anul 1912.

SECRETARUL: Ce doriți?

SOLICITATORUL: Aș vrea să cer de la asociație un ajutor...

SECRETARUL: Numele? Ocupația? Vîrsta?

SOLICITATORUL: Indrich Majer, tîmplar, șasezeci ani.

SECRETARUL: Dacă ați fi fost mai tînăr cu cincizeci de ani, v-ați fi putut adresa Asociației de asistență a tinerilor. La închisoare ați stat?

SOLICITATORUL: Pînă acum n-am umblat pe la judecăți.

SECRETARUL: Păcat! S-ar fi ocupat de dv. Asociația foștilor deținuți... Sper că baremi sînteți alcoolic?

SOLICITATORUL: Nu, nu beau.

SECRETARUL: Regret mult, v-am fi putut îndrepta la Asociația pentru salvarea alcoolicilor. Ah, de ce nu sînteți o fată sedusă? Imediat s-ar fi ocupat de dv. Asociația pentru salvarea fetelor decăzute. Sau dacă v-ați fi putut adresa Asociației pentru pro-

tecția animalelor. După cum se vede, nu sînteți nici mahomedan, nici păgîn, ceea ce înseamnă că Asociația pentru convertirea celor de altă credință, de asemenea nu vă poate ajuta. Nădăjduiesc că cel puțin ați furat?

SOLICITATORUL: Nu! N-am furat.

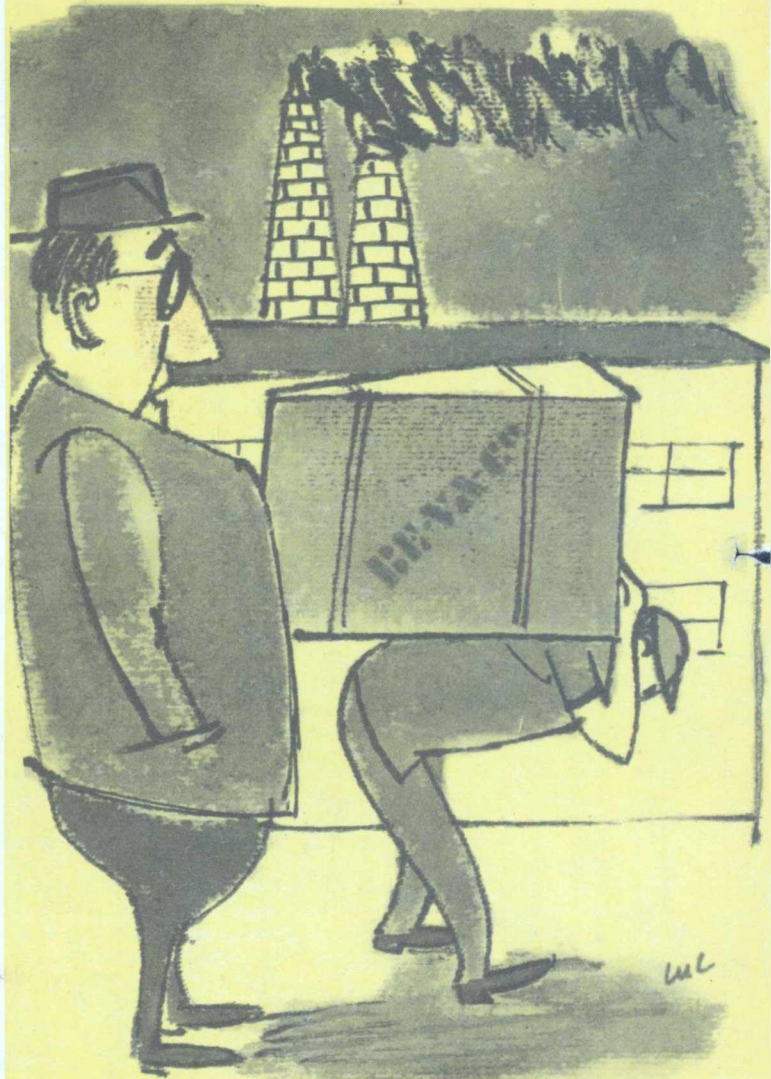
SECRETARUL: În cazul acesta nici la Asociația pentru reeducarea hoților nu putem face nimic. Din păcate dv. aveți o înfățișare cuviincioasă, așa că nu veți putea obține nici o subvenție de la Asociația pentru ajutorarea celor decăzuți.

SOLICITATORUL: Dar eu nu cer subvenție! Vreau să muncesc! Să muncesc!

SECRETARUL: Aha, doriți să munciți! Păi, de ce nu ne-ați spus de la început? Să munciți! Dar nici noi nu avem ce munci aici!

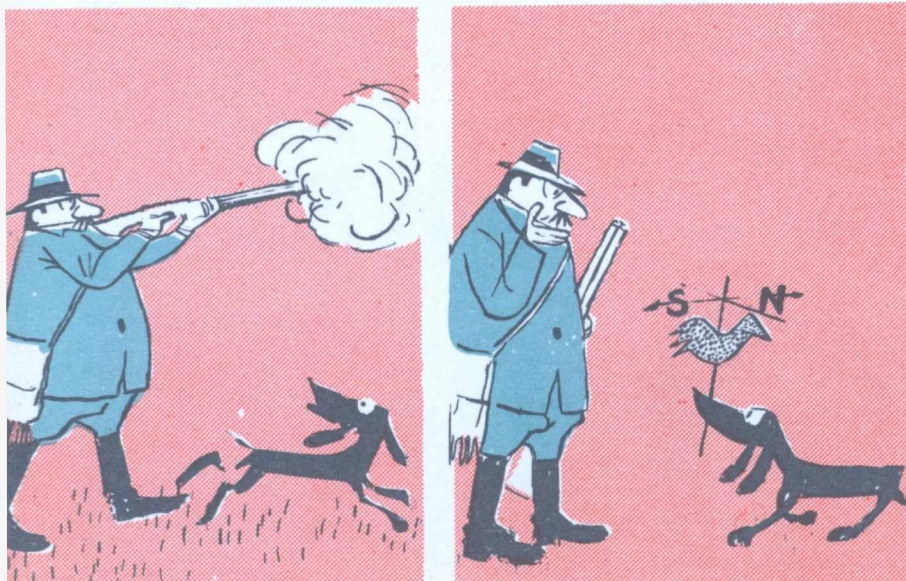
În romînește de I. BABIN

Desen de A. LUCACI

ÎN OCCIDENT

— Nu pot să văd un om de vîrsta d-tale cu o astfel de povară!
De mîine ești concediat!

FĂRĂ CUVINTE

Desen de ST. MUNTEANU

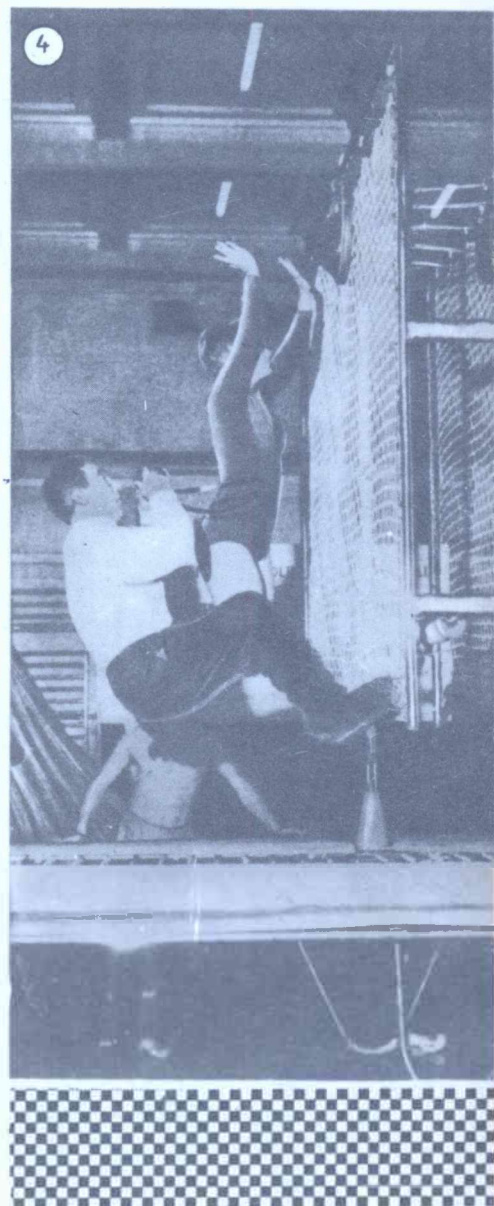
I. AVIAN

Subiect
de
foileton

Am fost chemat de curînd la poștă să ridic un pachet sosit pe numele și adresa mea. „Ia uite dom'le, veți spune dumneavoastră, și asta tot subiect de foileton este? Nu mai știe săracul de unde să scoată umor! Ba din nevastă, ba din cumnată, ba din divorț, și acum, poftim, scoate poantele din pachete!”

Asta spuneți dumneavoastră, dar ascultați și ce spun eu. Am primit deci un pachet. Partea nostimă este, de la cine l-am primit? De la bunicul!... Și iar veți întreba pesemne: „și care-i nostimada?” Și eu o să vă răspund: nostimada constă în faptul că bunicul meu a trecut în lumea celor dreți acum 12 ani. Și nu cred nici în ruptul capului că, înainte să-și fi dat sârmanul duhul, s-a repezit pînă la poștă să-mi expedieze coletul, întrucît în acele clipe era ocupat cu primirea invitațiilor: preotul, pentru veșnica pomenire, notarul pentru testament, neamurile ca să bocească pînă semnează octogenarul testamentul, mă rog, tot treburi din astea, familiale.

M-am legitimat funcționarei de la ghișeu, cu ochii scâlțați în lacrimi, am luat pachetul subțioară și am plecat spre casă, hohotînd. Desfaceam coletul și în vremea

1) FEMEIA-SCRUMIERĂ

Cum să facem ca bărbatul să pună scrumul în scrumieră? Nimic mai simplu — ur răspunde Anette André de la televiziunea londoneză: afirmăm toate scrumierele la gîtul fetelor tinere. Bărbăților le face plăcere să ducă mina în apropierea gîtului. Așa cum se vede în clișeu alăturat, Anette André experimentează ideea pe propriul ei gît. Vorba ceea: capul face, gîtul trage...

2) DOMNIȘOARA ȘI MANECHINUL

O nouă distracție americană: orice domnișoară sau văduvoară din Los Angeles care vrea să aibă un bărbat în casă, poate să-și cumpere un manechin. Avantaje nenumărate: manechinul e răbdător și nu întirzie seara acasă. Dacă te-ai plictisit de un manechin, plătești și cumperi altul. Numai că e mai scump.

Aici reclama a cam festellit-o: divorțul costă mai puțin!

3) CUȚU, CUȚU LA BANCHET

Ceea ce vedeți e pură realitate. Fotografia reprezintă un moment de la banchetul căștelor din lumea bună, organizat de azilul Societății pentru protecția animalelor din Londra.

Ce să-l faci, nu oricui îi dă mina să fie... cățel!

4) HOPA-MITICĂ

Este vorba de un nou sport. „Sportivul“ sare într-o plasă pînă nu mai poate sări. Cînd nu mai poate, înseamnă că a câștigat dacă altul n-a putut mai mult ca el. În clișeu se vede și un reporter fotograf care, ca să-l ia în poza cit mai senzațională, face și el „sport“. Fotografia din zbor. Noul joc sportiv a fost recent prezentat la Londra și unii susțin că are succes.

Are succes îndeosebi în rîndul...fabricanților de plase!

aceasta îmi aminteam cu pioșenie de scumpul și neuitatul nostru bunic, pildă veșnică pentru familie, de ceea ce înseamnă bunătate, cinste, cumsecădenie, seriozitate și sfințenie. Și uite așa, între două suspine, scot afară din pachet două combinezoane de nailon. Am înmărmurit. De unde combinezoane la bunicul? Și de unde astea trei rujuri? Oh, bunicule, bunicule! Ai știut să ne fii pildă, dar precum îmi dau seama abia acum, ai știut să și trăiești!... Fiindcă, din fundul pachetului, au ieșit la iveală vreo trei duzini de fotografii artistice. Nu de-ale sfinților, ci de-ale unor sfinte nostime foc, cu genele și sprîncelele ciupite. Bunicule, bunicule, cît de meschin te-ai dovedit! Ai murit asemenea unui ramolit bătrîn, luînd cu tine atîtea minunate taine, fără să-ți pese de cei zece nepoți-neajutorați pe care i-ai lăsat pradă neștiinței și inocenței...

Mă tinguam tocmai privind cea de a zecea fotografie, cînd cineva bătu în ușă și, fără să mai aștepte vreun răspuns, năvăli în casă. Era funcționara de la poștă:

— Tovarășe, abia izbuti ea să lege cuvîn-

tele, pachetul nu vă aparține... A fost o greșeală... Pachetul are un alt destinatar. E vorba despre doi soți care s-au despărțit și acum își trimit unul celuilalt ultimele vestigii ale căsniciei lor.

— Cum? am sărit eu. Ați pătat memoria neprihănitului meu bunic cu aceste poze destrăbălate, trecîndu-le pe numele său, fie-i țărina ușoară, că de le-ar fi cunoscut poate că mai supraviețuia 5-6 ani!...

Am povestit această pătanie cu

pachetul unor prieteni și nu m-a crezut nici unul.

— Fugi mă! Asta e invenție! Unde s-a mai pomenit asemenea caz!

— Aveți dreptate numai pe jumătate, am consimțit eu. Adică tot ce v-am istorisit pînă aici e închipuire. Dar asemenea caz s-a mai pomenit! S-a mai pomenit la noi, la întreprindere. La „Întreprinderea de prefabricate beton“ din Galați. Ascultați: Ni s-a expediat de către Întreprinderea forestieră „Vrancea“ un vagon cu cherestea. Bun! Ne comunică „Vrancea“ că în trei zile vom primi cherestea. Bravo! Trimitem oameni la stația C.F.R. Galați-Transbordare să descarcă vagonul. Frumos. Stația ne anunță că n-a sosit nici un vagon. Halal! După cîteva zile revenim. Bun. Stația ne anunță că vagonul n-a sosit. Asta nu mai e bun. Telefonăm la „Vrancea“. De acolo ni se face cunoscut că vagonul, ehehei, să fim noi sănătoși! Asta înseamnă că plecat de mult. Bravo! Din nou la gară. Aici, nimic. Asta nu mai e bravo! Dar ce e? Nu e nimic. Nici bravo, nici vagon, nici halal, nici cherestea. Și

uite așa, din bravo în frumos, din frumos în halal și din halal în ehehei, vagonul a plecat de mult și la noi nu a sosit niciodată. Iată însă că într-o bună zi pică bomba. Stația, ehehei, ne anunță că din nebăgare de seamă a predat foarte operativ unei alte întreprinderi vagonul nostru! Bun! Bravo! Halal! Frumos! Și întreprinderea aceasta credeți că s-a mirat? Nu! A descărcat frumos vagonul, apoi ehehei, și-a însușit cherestea noastră. Bun! Chiar mai mult decît bun! Că era o cherestea a-ntîia! Halal! Chiar mai mult decît halal! Bravo! De 33 de ori bravo! Cîte un bravo pentru fiecare metru cub de cherestea, care, vorba poeziei, era pe cînd nu se vedea, azi o vedem și nu e!... E frumos? E! E halal? E! Este asemănătoare povestea aceasta cu povestea bunicului? E! Numai că bunicul avea 85 de ani. Iar la 85 de ani chiar și legea îți acordă circumstanțe atenuante dacă ai simptome de ramoleală.

E? E! Dar ce nu e? Nu e cherestea. Nu e cherestea nici la întreprinderea noastră, nu e cherestea nici la funcționarii cu pricina.

Bravo?

Halal!

MARTISOARE

— Alte modele n-aveți ? !

SECRETUL AIDEI

— urmare din pag. 7 —

pe alocuri, cu toate că, fără in-
doială, ne găsim în fața unei mon-
tări exemplare, aș îndrăzni să
spun chiar mai izbită decât cea
din Capitală, deși...

— Bine, dar asta e nemaipomen-
nit! exclamă regizorul. Cum îți
permiți dumneata să afirmi că
montarea mea are un caracter am-
biguu? Tovarășe director, vă rog
să-l puneți în punct. Nu permit ca
eu, om bătrîn, care am montat
128 de spectacole, să fiu acuzat
aici...

— Ei maestre, liniștește-te, s-a
exprimat greșit, nu te-a acuzat ni-
meni. Noi te prețuim, te iubim
cu toții, învățăm de la dumneata...

Asistentul de regie aruncă pri-
viri speriate în jurul său, căutînd
un aliat, un sprijin, o încurajare.
Dar negăsind-o, încercă să repare
gafa:

— Stimate și iubite maestre, dar
ce-am spus? Vă rog să mă credeți
că n-am vrut să vă supăr. Poate
nu m-ați înțeles...

— Mă mai faci și timpit acuma!

Dar ce ești tu mă, Kant, ca să
nu te înțeleg?

Hohotele de ris care urmară îl
făcură pe asistent să-și plece ochii
rușinat. Știa că de aici încolo toți
ii vor spune Kant. Cînd gălăgia
se potoli, administratorul se ridică.

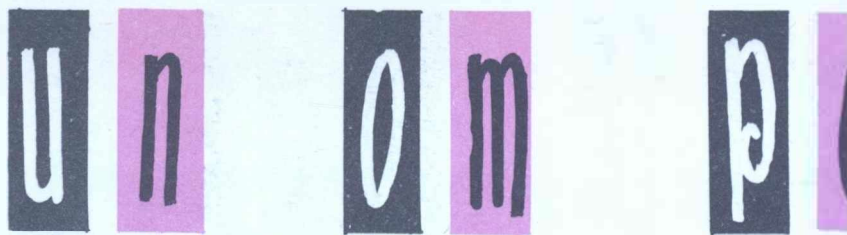
— Tovarăși, fiind tirziu și pen-
tru că chestiunea pusă de mine
în discuție nu poate fi rezolvată
pe loc propun să încheiem ședința,
urmînd ca eventual mâine, dacă
tovarășul director e de acord, să
ne vedem ca să hotărîm odată
pentru totdeauna pe unde intră
Aida în mormînt.

Directorul se ridică și el:

— Sînt cu totul de acord să
plecăm acum acasă. Cît privește
ședința de mîine, cred că nu are
rost, pentru că n-o să aflăm nicio-
dată pe unde a intrat Aida în mormînt
și la urma urmei, nici nu ne
interesează. Vă felicit și vă urez
succes la premieră. Noapte bună.

Și împăcați, se ridicară în grabă
și ieșiră.

EUGEN GIURGIU

de MIHAIL JOLDEA

Ciudați sînt oamenii! Dacă nu
ești politician, nu e bine, dacă ești
politician, iar nu e bine! În ceea
ce mă privește, mărturisesc că
sînt un om politician, născut în
București, gata de a schița întot-
deauna gesturi de amabilitate și
de aici toate încercăturile.

— Stimate tovarăș, nu cumva
știți pe unde pot ajunge în str.
Stupinei?

Privirea omului care îmi cere
această informație mă cercetează
grăbită, stăruitoare și încercată
de incertitudine: știe, nu știe...

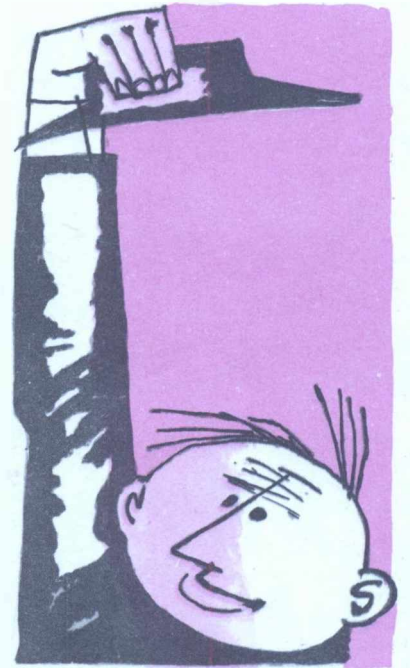
Îi descriu cu lux de amănunte
pe unde să meargă, îi arăt cu mîna,
îl conduc cîteva pași, în vreme ce
el îmi mulțumește, călduros. Sînt
atît de fericit de cîte ori pot satis-
face o doleanță cît de mică unui
semen al meu. Am uitat însă să
vă spun că nici nu auzisem de
str. Stupinei, nicidecum să mai
știu și unde se află. Totuși, nu mă
pot dezbăra de atitudinea mea
politicoasă!

Într-altă zi primesc vizita nepo-
tului meu. Are ochii înroșiți de
nesomn și spre înduioșarea mea
aflu că motivul insomniei este o
problemă de algebră pe care bietul
băiat nu o poate rezolva.

— Asta e tot?

Rîzînd îl liniștesc apoi, luîndu-i
caietul din mîna, și, în mai puțin
de zece minute nu am ce alege de
îndărătnica problemă. Pe caiet se
lăfăiau X-uri, minusuri și plusuri,
sinus și cosinus, rădăcini pătrate
etc... mă rog, tot dichisul firesc
unei probleme de algebră.

— Ah! Nu pot uita niciodată
figura nepotului meu care mi-a
mulțumit cu lacrimi în ochi. În
ziua aceea am fost foarte fericit.
Adușasem din nou soarele în

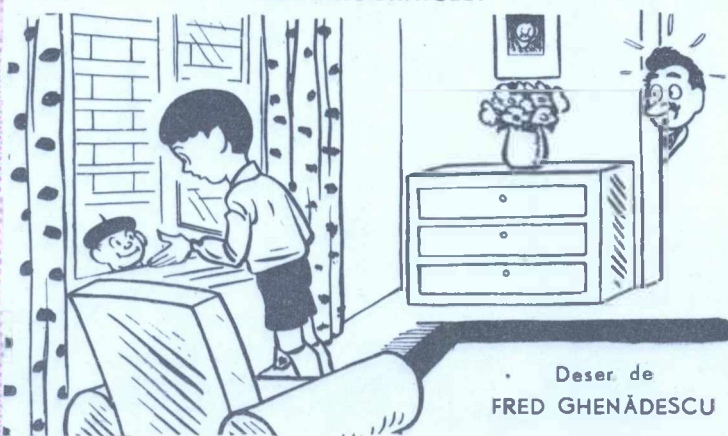

privirea copilului care mi-a făgă-
duit că va veni a doua zi pentru
a-mi spune nota pe care a luat-o.
Trece o zi, două, trei...

Dau un telefon. Nedreptate strî-
gătoare la cer! Băiatul a încasat
la școală nota 2, și acasă o bătaie
pe motivul că profesorul a scris
pe caiet sub nota 2 următoarele:
„Își bate joc de mine și de catedra
mea“! Ce infumurat!

Totuși mă miră indignarea lui,
deoarece eu am scris chiar sub
rezultatul problemei, în paran-
teză, următoarele: („În definitiv
totul e relativ“). Iar el a continuat
să scrie că: „O fi totul relativ, în
afară de nota 2 care e sigură!“

FIUL BIROCRATULUI

Desen de
FRED GHENĂDESCU

— I-am spus lui tăticu că la cofetărie a adus nuga.
— Și ? !
— Nimic. Nu stii ce greu răspunde el la sesizări... ? !

Desen de ALEX. STOLORCZEK

NOROC !!

Este adevărat că totdeauna am fost corigent la matematică și ca să fiu sincer nici în ziua de astăzi nu sînt sigur dacă numărătorul stă sus sau stă jos. Totuși... ar fi nepolitic să-i spun copilului că nu mă pricep! Nepolitic și deprimant! El care vine cu atita încredere la mine!

Acum citeva seri am fost invitat într-o familie compusă din tată, mamă și o fată. Fata — frumoasă ca un vis cu Pronoexpres în care se țigii lozul cel mare. Risete, animație, muzică de dans la radio, în plus perspectiva unei gustări alese pentru care mama și fata au trecut în bucătărie. Tocmai po-vesteam o anecdotă în vreme ce tatăl se tăvălea de ris fiindcă uitasem poanta, (totdeauna uit ori încure poanta) cînd deodată aparatul de radio s-a întrerupt.

— Marga va fi dezolată (Marga se numea fata), spuse tatăl după ce s-a uitat la radio mirat și nepriceput.

— Nu cumva te pricepi? mi se adresează el.

— Adu-mi, te rog, o șurubelniță!

— Îndată! Și tatăl iese vesel pe ușă. Rămăs singur, mărturisesc că nu mă pricep să repar nici măcar o sonerie, dară un aparat de radio! Inșă gîndul că Marga va fi dezolată, m-a decis. Desfac sîrme, iar le unesc pînă cînd aud deodată vocea unei cîntărețe.

— Ce puternică e dragostea! (ca să fiu sincer eram numai ochi și inimă pentru Marga) Dar nenorocire! Vocea din aparat a pierit deodată, retezată ca de cuțit, iar din aparat a ieșit un fum alb. Pe urmă liniște. Nu e vorba că alb mă făcusem și eu dar știu că înăi voi reveni pe cînd radioul, nu. Tatăl se întoarse cu șuru-

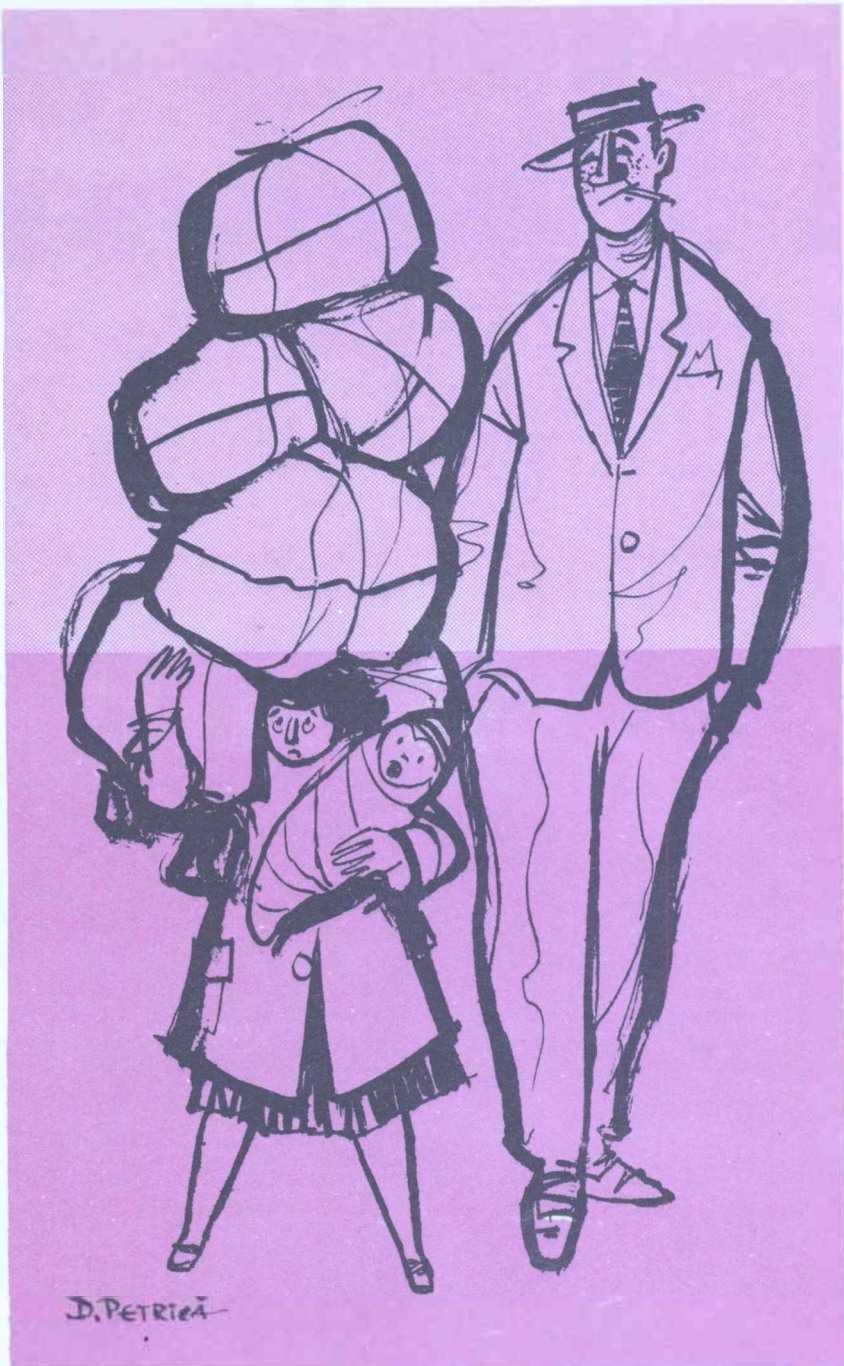
belnița îl anunțai cu o voce funebră că lămpile sînt arse.

— Cum se poate, domnule? mă întrebă tatăl, ridicînd brațele dezolat.

— Cum, necum... s-au ars! Ridicai și eu brațele cu aceeași deznădejde ca să-și dea seama că sufăr la fel.

Așa a fost. S-au ars. Inginerul care l-a văzut mai tîrziu a confirmat spusele mele, dar a adăugat că cel care a umblat la aparat n-a putut fi decît un antropofag. Bineînțeles că s-a dus naibii dragostea mea.

De v-am povestit toate acestea? Pentru că sînt revoltat. Am aflat că nepotul meu spune peste tot că are un unchi imbecil care nu știe cît fac doi ori doi, familia care m-a invitat a lansat că sînt un sadic căruia îi place să strice și să distrugă totul dintr-o plăcere bolnavă. Probabil că și acela care m-a întrebare de str. Stupinei, mă bîrfește! Aaa! Dar s-a isprăvit! La o parte cu politetea! Și totuși nu-ți vine să refuzi... un semen al tău! Astăzi a venit la mine prietenul meu Dinulescu. Pleacă în deplasare și m-a rugat să-i fac o lucrare de birou foarte importantă. Pot să-l las? Sigur că după ce i-o voi face mă va bîrfi, pentru că oamenii nu respectă intenția bună. E adevărat că mă uit la lucrare ca mița în calendar... dar cu bunăvoința mea proverbială cred că voi izbuti. Dacă și asta va fi nemulțumit, vă jur că schimb foaia. Nu mai servese pe nimeni!

El și „Jumătatea” lui...

Desen de D. PETRICĂ

„Băiat bun”

ÎN EPOCA DE PIATRĂ

CRITICUL DE ARTĂ: — Maestre, e o operă durabilă. Va rezista mileniilor, însă tehnica e cam... primitivă!

Desen de AL. CLENCIU

Lenuțo, draga mea!

M-ai văzut la „Bar-Unic”
Cu o fată. Nu-i nimic,
Nici n-am stat mai mult de-un pic,
Dacă-ți zic...

Am intrat să beau... cafea
Și-a venit la masa mea,
Și mi-a spus c-ar vrea să stea

Să-i fi spus că-i ocupat
Sau să mă fi ridicat?
N-am putut. Sînt un bărbat

N-am furat, n-am omorît,
Nici nu m-am purtat urît,
Am finut-o... după gît,

Da, am fost cu ea apoi
La spectacol la „Savoy”,
Dar nimic nu-i între noi

Zici că într-o după-masă
A venit la mine-acasă
Și că am primit-o-n casă?

Dacă ea a insistat
Și m-a-mpins și m-a bruscat
Ce era să-i fac? S-o bat?

A intrat.

Însă n-a rămas la mine
Fiindcă n-am primit-o bine
Și i-am spus: — Nu ți-e rușine...

In fine...

Nu mai fă pe supărata
Căci am terminat cu fata,
Mîine pleacă la Sovata

Și... gata!

N-aștepta ca să te chem.
Mîine seară ne vedem.

Bani — iei leașa — deci, avem

Și-o să bem.

Astăzi nu, astăzi sînt dat.
O ajut... la-mpachetat,
Însă mîine, neapărat!

Te-am pupat!

Ei, lasă...

BARBU LUPAN

POVESTEA LUI FĂT-FRUMOS CEL LENEVOS

O mămică se-ntilni e-un profesor într-o zi: „Spuneți-mi vă rog, băiatul cum o duce cu-nvățatul?” „După carte nu se-omoară... Gîndurile-aiurea-i zboară... Nu prea este silitor...” „Nu-i nimic, îl fac actor...” „Ca actor nu-i trebuie carte?”... „Și eu mă pricep la arte: poți să nu fii studios, totul e să fii frumos!”... „Sinteți prea-ngăduitoare...” „Face-o carieră mare!”... „Îl mînați pe-un drum greșit!” „Va ajunge-actor vestit!” „E slab la literatură”... „Ca actor dai doar din gură...”

...Toți ai casei s-au zbătut, el intră la Institut, l-absolvi mult mai tîrziu că fusese chiulangiu și-ntr-un teatru a pătruns, ca actor de dramă uns.

„Vis e? Sau e-adevărat? Ah, de muncă sint salvat! Actoria-i sinecură. Vorba mamei: dai din gură... Numai glorie m-așteaptă. Voi sălta din treaptă-n treaptă. Numai roluri pe alese. Spectatorii-o să se-ndese să m-admire, să biseze, cu flori să mă bombardeze! Se va-nghesui o lume, numai pentru mine-anume... Pentru mine, Făt-Frumos, chipeș, zvelt, înalt, spătos...”

...Machiindu-se în grabă, pe oglindă o întrebă: „Zi-mi, oglindă, oglinjoară: cine-i mai frumos în țară?” Îi răspunde-oglinnda sa: „Cin'să fie? Dumneata!”... Încîntat, pătrunde-n scenă fără teamă, fără jenă că nu-și știe rolul bine. „Las' că cerul e cu mine! Ba nu este numai cerul; mai există și suflerul. Prima replică o-nghite... Celelalte-s bălmăjite, cu-o ciudată dicțiune — parc-ar ține-n gură prune. Cu un ochi e la sufler și cu altul la parter, căci nu-i e indiferent cine-n sală e prezent: dacă orișice actor joacă pentru spectator, numai dînsul, cu ardoare, joacă pentru spectatoare...”

Îl întreb: „Ce mai citești? Mai ai timp să urmărești operele literare?” „...Doar pe cele-epistolare... Îți pot da și un citat, dintr-un op recent

creat de-o subtilă spectatoare și de teatru iubitoare: „Jocul tău m-a fermecat, căci pe scenă ești bărbat! Figurație de-ai face, chiar și așa, și-o jur, mi-ai place. Ah, de nerăbdare ard să te văd pe bulevard”... Și i-am dat chiar ascultare, căci mereu sint la plimbare, astfel mă documentez și viața-o studiez...”

Din vorbire se opri și-n oglindă se-oglindi: „Zi-mi, oglinđă oglinjoară: cine-i mai frumos în țară?” Iar oglinnda-i răspunde: „Cin' să fie? Dumneata!”

★

Întîmplarea a făcut ca, nu mult după debut, să pornească-ntr-un turneu. „Nu cred că-i de rangul meu să mă ostenesc prea mult pentru un public nu prea cult. Fie mulțumit și-asa că-i ofer prezența mea... La ce bun să-mi dau silință?”...

...Și jucă în consecință. Dar, după tirada sa, se lăsă tăcerea grea. Nu aplauze, nu flori, nici ovații, nici bisări. Tot ce Făt-Frumos juca, drept pe dos se-nțelegea: sus pe scenă tragedie, jos în sală comedie: Făt-Frumos plîngea, urla, sala-n hohote rîdea.

... Cînd, deodată, spre final, fu ucis cu un pumnal.

Lung suspină o codană cu glăscior ca de soprană: „Ce păcat că l-au ucis... E frumos ca un Narcis...” Îi răspunde din parter un glas de tenor lejer: „Bine că l-au isprăvit, că destul ne-a chinuit!”...

... Făt-Frumos a înviat și spre-oglinđă s-a-ndreptat: „Hai, explică-mi, oglinjoară: ce-am pățit în astă seară?” Dar oglinnda întrebată nu era cea fermecată: „Îți vorbesc fără de pizmă: ai jucat precum o cizmă. Frumusețea de-i deșartă, spectatorul nu te iartă! Dacă vrei să nu te pierzi, în oglinzi să nu te-ncrezi, ci, ascultă-mă pe mine: spectatorii văd mai bine...”

ANDREI BART

ÎN AUTOBUZ

Desen de T. PALL

— Nu vă supărați, ce zi e astăzi?
— 8 Martie...

ăăă... vă rog... luați loc...

In fața întreprinderii comerciale raionale Bacău stau uitate de luni de zile numeroase vase pentru vin.

— Aici doar VIN, dar nu mai PLEACĂ!..

Desen de GROSU MIHAI

CA STRUȚII...

S-a prezentat la redacția „Urzicii” un struț, cerînd să-i recomande revista noastră cîteva instituții și întreprinderi cu care să facă schimb de experiență.

Urzica: Cu plăcere! Notăți!

Struțul: Sînt unități model? Au activități interesante?

Urzica: Din punctul de vedere al „Urzicii” da. De exemplu:

T.R.C.L. Ploiești...

... nu răspunde, din luna iulie a anului trecut, la sesizarea 6326 prin care i se reamintea o ispravă... neisprăvită: că a deschis acum doi ani un șantier în Poiana Țapului pentru introducerea unei conducte de apă în cartierul Piatra Arsă, dar n-a terminat lucrarea. Și locuitorii continuă să se aprovizioneze cu apă de la fîntini naturale, aflate la mari distanțe.

I.R.C.S. Oltenia

...adică întreprinderea regională cinematografică de stat Oltenia, tot din luna iulie a anului trecut nu răspunde la sesizarea 5381 în legătură cu cinematograful „Casa Poporului” din Turnu Severin ale cărui scaune sînt defecte.

U.C.F.S. Vaslui...

...tot din iulie 1963 nu răspunde la sesizarea 6182, referitoare la nerepararea popicării clubului sportiv „Voința” din acel oraș.

Sfatul popular al orașului Baia Mare...

...nu răspunde din luna mai a anului trecut, la sesizarea 4561 în legătură cu o cerere depusă la I.L.L. în ianuarie 1963 de cetățeanul Szekely Pavel din str. Lenin, blocul 6, care solicita repararea băii din apartament și a primit răspuns. că... în trei zile îi va fi reparată, dar trecuseră trei zile și cinci luni și baia tot așa arăta. Iar de cînd am sesizat faptul au mai trecut trei zile și... nouă luni fără să primim răspuns.

STRUȚUL: Și toate aceste instituții și întreprinderi n-au răspuns, la toate aceste sesizări, pînă azi, nimic?

URZICA: Nimic! Și țineți seama că, pentru fiecare s-au făcut și cîte trei reveniri telefonice!

STRUȚUL: Și de ce n-or fi răspunzînd?

URZICA: Probabil ca să acopere lipsurile și abaterile subalternilor sau pe ale lor înșile.

STRUȚUL: Își închipuie că, în acest mod, scapă de critica „Urzicii”. Pentru schimb de experiență, aceste instituții și întreprinderi nu mă interesează. Metodele lor sînt mult prea vechi. Înapoiată, naivă, la anumite foruri e și această mentalitate: de-a crede că, după ce a apărut critica în „Urzica”, afundîndu-se în muțenie, scapă pînă la urmă și de răspundere.

URZICA: E un procedeu pueril. Așa fac și struții, care — cînd văd un pericol — cred că-l evită vîrîndu-și capul în nisip.

STRUȚUL: Pardon! Azi nici struții nu mai procedează așa. Struții de azi sînt bravi și onești: întîmpină pericolele cu curaj și cu capul sus.

URZICA: Ai dreptate, struțule!

STRUȚUL: Atunci eu o să plec! Să mă scuzați. V-am deranjat.

URZICA: Vai, deloc! Am avut cu dumneata un foarte instructiv... schimb de experiență. Sînteți cu mașina?

STRUȚUL: Nu cîrcul cu mașina.

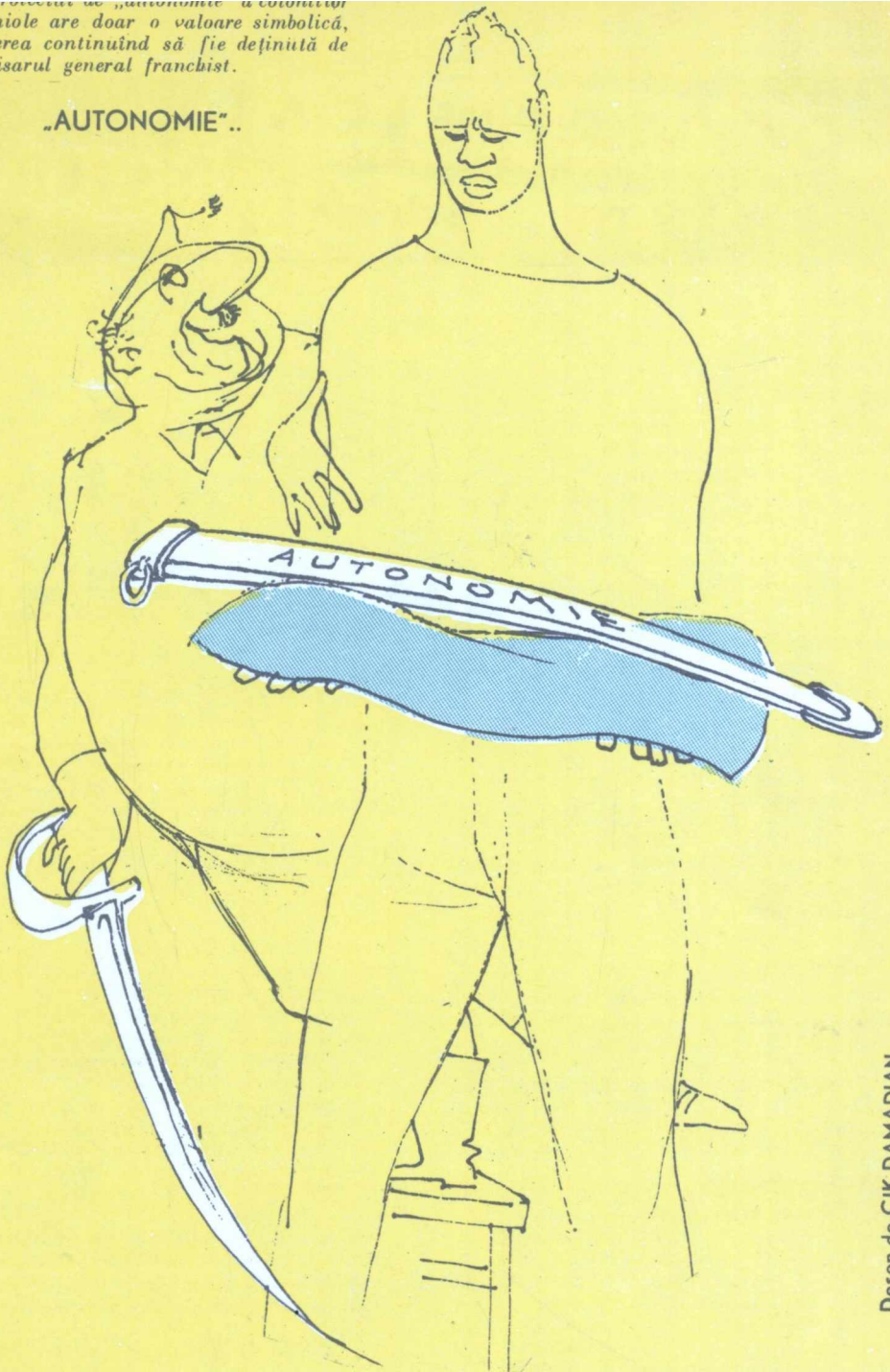
URZICA: De ce?

STRUȚUL: Că am multe... pene!

C. CRISTACHE

Proiectul de „autonomie” a colonilor spaniole are doar o valoare simbolică, puterea continuînd să fie deținută de comisarul general franchist.

„AUTONOMIE”..

Desen de CIK DAMADIAN

PĂCALĂ PE TEREN PE URMA LUI TINDALĂ

*Ploaie, frig sau zăpușeală,
Năzdrăvanul de Păcală*

*E mereu hoinar prin lume
Cu o traistă-n băț și-un nume*

*Iară mersul și-l abate
Prin orașe și prin sate.*

*Colindînd poznașul țara
A trecut prin Timișoara*

*Pe o stradă care are
Numele Ștefan cel Mare*

*Și privind spre zeci de case
S-a oprit la 36.*

*Întrebînd așa, nîznai:
— Gata-i reparatul? Hai?*

*— E cam gata, măi Păcală
C-am stîrșit de zugrăveală*

*Toți pereții finisași...
— Păi atunci ce mai lucrați?*

*— Ia, un fleac de trebușoară
Găurim pereții iară*

*Ca să aibă fiecare
Prize și-nterupătoare.*

*— Și tavanul ce-i de vină
Că-l scobiști?*

— Tragem lumină!

*— Bine bre, așa ceva
N-am văzut în viața mea!*

*Mi-amintesc doar de-un fierar
Ce lucrase-n casă-un car*

*Și se scărpinga în cap
Tot smucîndu-l de profap*

*Să dărime casa ca să
Poată caru-ntreg să iasă*

*Însă ăla știu c-a fost
Dat ca un model de prost.*

*Nu credeam prostia lui
C-ar putea să facă pui!*

*Dar, mă rog, la o adică,
Cine este meșter strică*

*Păgubos și păgubaș?
— I.L.L.-ul din oraș.*

*— A, pricep! — făcu Păcală
Nu știam unde-i Tindală*

*Și-l cătam și zi și noapte
Să-i iau urma după fapte*

*Dar precis că văru e
În ore-un post la I.L.L.*

p. conformitate
S. TUZLEANU

CERTIFICAT

DE... BĂIAT DEȘTEPT

de VASILE RĂDULESCU

... Ascultă, poate vrei să știi cu ce mă ocup? Păi, sînt pe post de băiat deștept într-un colectiv de jucători la Loto-central! Ți-am zis-o! Subtil, așa-i? Asta ca să-ți dovedesc că-s băiat deștept. Tot nu crezi? Am și certificat. Zău! Certificat de naștere. Din el îți dai seama cînd m-am născut. Că dacă nu eram deștept, nu-mi alegeam eu anul nașterii în așa fel încît să fiu contemporan cu twist-ul! Și-acum ți-am zis-o! Am un joc de cuvinte de te doare marele simpatic dacă încerci să-l pricepi. La fel și cei din brigada în care lucrez. Cînd s-au oferit să-mi ajute ca să nu mai dau rebaturi, le-am retezat-o subtil:

— Destul! Destul ați lovit în mine cu toată puterea... exemplului vostru personal. Sînt deștept și fără ajutorul vostru!

Pînă și nea Fănică, maistrul nostru, a vrut să mă educe.

— Tovarășe Titi, unde-ai s-ajungi dacă vei continua tot așa? Îmi zice el.

— Să am eu un Simson, ai vedea matale unde-aș ajunge! îi răspund eu.

— Dar rebaturile? La ele nu te gîndești?

— Ascultă, papa, cînd îmi vorbești de rebaturi, devii neestetic. Și-i păcat, că vorba dictonului: nihil sine Simson și twist!

Uite-așa îi aiureș pe toți! Pe lingă că-s deștept, mai sînt și șmecher. Asta-i o calitate în plus. Că deșteptăciunea fără șmecherie e ca o ligăie cu coadă fără coadă! E drept, cu calitățile mele nu prea iau primă. Dar parcă banii contează? Femeile! Și twist-ul! Deocamdată mă ocolesc toate blondele din secția noastră. Numai blondele. Șatenele nu. Păcat însă că n-avem nici o șatenă în secție. Dar nu-i nici o pagubă. Pînă la urmă fac eu rost de una și neînsurat tot nu rămîn. Nu-i nici o grabă. Chiar bunica, Dumnezeu să-i scuze cucuile ce mi le făcea în moalele capului cînd devastam borecanele cu dulceață, chiar bunica zicea că și sfîntul Haralambie, sutașul, s-a însurat la nouăzeci de ani. Asta pentru că ramolitul de Haralambie nu știa twist. Eu știu! Și cînd dansez eu așa ceva, statuie să fii și tot te îndrăgostești de mine. Din profil. Că am un profil deștept! Pe un singur om nu-l aiureș. Pe inginerul nostru șef. Dînsul, deși nu le vede la twist, e totuși băiat bun. Mi se pare că a aflat și dînsul că-s deștept. Probabil d-asta m-a chemat săptămîna trecută la el în birou. Și cum am intrat, mi-a spus:

— Tovarășe Titi, aud lucruri neplăcute despre dumneata... Se plîng colegii că vorbești urît. Pînă și cu maistrul te porți necuviincios.

— Eu, tovarășe inginer-șef? Nu-i adevărat! Și dacă vreți să știți adevărul, aflați că eu de mic copil am rămas orfan de amindoi bunicii...

— Și ce legătură are asta cu educația?

— Ziceam și eu așa, dar vorba dumneavoastră, n-are, că educația mi-au dat-o părinții.

Așa că tot ce se spune despre mine, e calomnie.

— Mi-ar plăcea să fie adevărat ce spui.

— Am dovedit asta și voi dovedi și de aci înainte, tovarășe inginer-șef.

— M-ar bucura, tovarășe Titi. Poți pleca.

— O să vă bucur eu, tovarășe inginer...

Vă salut și habeas corpus. Pardon, vreau să zic, vă salut și numai bine!

Poftim, era s-o dau dracului tocmai la urmă! Că așa e cînd ești cult. Mai amesteci și cite un cuvînt, două străine în conversație. Bine că am dres-o! Cred că i-am făcut impresie bună inginerului-șef. Cred că mă și avansează. Mare lucru n-ar fi, că doar i-am vorbit frumos. În sfîrșit, văd eu... Și de la inginerul-șef am plecat la sala de festivități a fabricii. Aveam reuniune cu dans.

— Dansați? îi zic eu unei șatene care privea circular prin sală.

— Și pînă să zică „da”, am și luat-o la twist. În timp ce dansam, îi spun:

— Mie îmi zice Titi, cu doi de „i”, dar dacă vrei zi-mi Tedy, cu y grec.

— Te rog să fii mai serios! zice ea. Altfel renunț la dans.

— Nu fi capricioasă cu băiatul, că-l superi și plînge, îi răspund eu, ca s-o impresionez. Și pe neașteptat execut cu dînsa niște figuri originale de twist de-am făcut-o să palpite.

— Dă-mi drumul! țipă șatena. Țsta nu-i dans.

— Ba e dans, bambino! o asigur eu.

Apoi, observînd că are verighetă îi spun: „De ce te-ai dus la ofițerul stării civile înainte de a mă cunoaște pe mine?”

— Nu-ți permit să vorbești așa! Obraznicule! Nu mai dansez nici o clipă.

Mi-a sărit muștarul.

— Eu, obraznic? Îndrăznești să-l faci

— De fapt, ei nu au auzit că pe-acți e rost de niscaiva verze...

Desen de MARIN IORDA

obraznic pe unicul Tedy care a vrut să te facă fericită cu un twist? Așa-mi trebuie dacă-mi pun mîntea cu-o incultă la dans ca tine! Bine că s-a găsit un imbecil care te-a luat de nevastă, că altfel decedai nedusă la sfatul popular! îi strig eu dîndu-i drumul din mîini. Scena asta s-a petrecut în apropierea bufetului. Și cînd i-am dat drumul șatenei eram tocmai la figura 15 combinată cu 39 din twist. Și pierzîndu-mi echilibrul, am nimerit cu cotul în marginea unui platou cu salată de bœuf. Platoul a descris o curbă în aer și mi-a căzut în creștetul capului. Orbit de maioneza care se prelingea, ca o lavă, pe față și pe haină, strig șatenei care rămăsese stăna de piatră în fața dezastrului:

— Să-mi plătească hainele, imbecilul de bărbatu-tău și asta urgent! Haide, nu sta ca o pupăză. Adu-ți imediat bărbatul să-mi plătească paguba... Spune-mi cine e imbecilul, să-l caut...

— Eu sînt imbecilul, tovarășe Titi, aud atunci o voce.

Dau maioneza la o parte de pe ochiul stîng și privesc spre voce. Rămîn perplex. Ca să văd mai bine, îmi eliberez de maioneză și ochiul drept. Rămîn de două ori perplex. Asta pentru că posesorul vocii era... inginerul nostru șef.

PĂIANII
LUI PĂITU (4)

M. Grosu

Desen de GROSU MIHAI

Mărțișoare

În fiecare an, de 1 Martie, se respectă o frumoasă tradiție: se oferă și se primesc mărțișoare.

Persoanele afectuoase oferă, iar cele inteligente primesc.

Anul acesta, de 1 Martie, a fost și invers: au oferit mărțișoare și oamenii inteligenți.

În schimb, nu toate persoanele care au primit au fost afectuoase.

Cît privește mărțișoarele, ele au fost așa cum le-a consacrat tradiția: miniaturale și simbolice.

De exemplu:

UN CALAPOD

Un spiritual mărțișor, reprezentînd un drăgălaș calapod în miniatură, au primit tovarășii cizmari din București, calea Victoriei nr. 101.

La această adresă funcționează atelierul care se cheamă „Centrul pentru încălțăminte de comandă” al cooperativei „Meseriașii cizmari”.

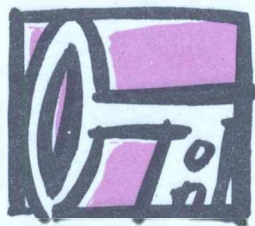
Mărțișorul reprezentînd un calapod le-a fost oferit de clientul căruia acești tovarășii cizmari i-au greșit calapodul, lucrîndu-i cu un număr mai mic pantofii comandați.

și pe care client l-au aminat apoi, timp de doi ani, pînă să-i facă alți pantofi.

Deci ceea ce simbolizează acest mărțișor, e clar. Înseamnă că, la acest atelier, meseriașii cizmari trebuie să lucreze pantofii în așa fel, încît clientul să poarte pantofii pe drumuri și nu aceștia să-l poarte pe drumuri pe client.

O CHEIE

Un sugestiv mărțișor, reprezentînd o cheie de lacăt, au primit tovarășii funcționari pe care I.R.C.R. „Nicolae Bălcescu” îi crede pesemne prezenți la serviciu, în

cite două-trei zile.

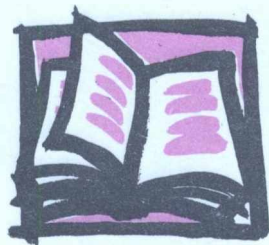
Lingă lacăt, se află pe ușă și un aviz, pe care scrie că orele de program sînt 7-14.

Și, într-adevăr, aceste ore sînt nerespectate. Cînd numitul „centru” e închis, nici o secundă nu lipsește, între orele 7-14, lacătul de pe ușă.

În limbaj de I.R.C.R., un asemenea sistem de a presta servicii populației, e un sistem care trebuie... demolat.

UN DICȚIONAR

Tovarășul doctor Octavian Georgescu, medic la I.R.T.A. Craiova, a primit — din

partea pacienților săi — un mărțișor instructiv: „Dicționarul literar al limbii romîne”.

Speră acești pacienți să găsească tovarășul medic, în acest dicționar, niscaiva cuvinte și expresii, ceva mai literare decît acelea cu care îi tratează de obicei.

Speranța numiților pacienți e stimulată și de forul regional competent, care — găsînd, în acest dicționar, frumoasa expresie literară „Muștrare scrisă cu avertisment” — i-a și comunicat-o tovarășului doctor.

Consultînd atent dicționarul, va găsi poate și tovarășul medic unele frumoase cuvinte și expresii literare, ca: „Autocritica” și „Pe viitor n-am să mai fac”.

Asemenea cuvinte și expresii, pe lingă că sînt literare, sînt și sănătoase.

O COBZĂ

Formația de muzică populară a Casei raionale de cultură „Ion Vidu” din Lugoj a primit ca mărțișor, o cobză.

Anunțase această formație că le va prezenta locuitorilor din comuna Valeapai, la căminul cultural din comună, un spectacol muzical.

Anunțat întîi pentru ziua de 20 a lunii respective, mult trîmbișatul spectacol a fost răs-anunțat apoi pentru ziua de 30 a aceleiași luni, ca să fie în sfîrșit prezentat abia în ziua de 7 a lunii următoare.

Justificarea casei raionale de cultură: că a fost defect autobuzul cu care urma să se deplaseze respectiva formație muzicală în respectiva comună, — și a durat mult repararea lui.

Ca și cînd, în tot orașul Lugoj și în tot raionul, nu se mai găsea un alt autobuz. Așa c-au primit tovarășii de la casa de cultură din Lugoj, ca mărțișor, o cobză.

Ca să poată și altă dată, cînd li s-o mai „defecta” autobuzul, să ducă lumea cu cobza

C. CRISTOBALD

(După sesizările primite de la: Cîrîc Aurel din comuna Valeapai, raionul Lugoj și de la corespondenți voluntari din București și Craiova).

A M I N T I R I D E S P R E B R Ă E S C U

(Urmare din pag. 4)

La urmă Lovinescu, amfitrionul, îl felicită pe autor:

— Bravo, *maiorașule* (pentru că G. Brăescu se înapoiase de pe front invalid de-o mină și cu gradul de maior. Mai tîrziu va fi înaintat pînă la gradul de colonel). A avut dreptate Nanu: calci pe urmele lui Caragiale!

— Numa' să nu mă împiedic! se mulțumi să-i răspundă Brăescu, păstrînd mereu aceeași mască severă.

Era ceea ce numim un comprehensiv. Iubea tineretul și se arăta totdeauna gata să ajute în fel și chip pe oricine bătea la ușă lui. Nu se arăta deloc sensibil la elogiul — nici la denigrări.

Țin minte că Alexandru Teodor Stamatiad — un fel de poet belicos, invidios și de un egoism feroce, căuta să-l minimalizeze.

— De unde și pînă unde continuatorul lui Caragiale? se infuria Stamatiad la „Capșa”, unde ne adunam aproape zilnic, — eu nul adînit pe Brăescu.

— L-ai citit? l-a întrebat veneratul meu prieten Al. Cazaban, căruia i-am adus aminte zilele astea de Brăescu.

— Nu! tună Stamatiad.

— Ei vezi? Tu nu-l admiți fără să-l fi citit! Ce să mai spun eu de tine care te-am citit? Cum să te mai admit, după ce te-am citit?

...Brăescu, întîlnindu-l pe Stamatiad, i-a spus cu mina cea mai serioasă cu putință:

— Ascultă-mă: ai dreptate să mă critici. Eu și cu dumneata sîntem de acord că n-am talent! Da' ce putem face noi doi — cînd *atîția* mă laudă?

G. Brăescu avea preferințele lui literare și artistice. Îl admira pe Sadoveanu, pe Topirceanu, pe contemporanul nostru Victor Eftimiu.

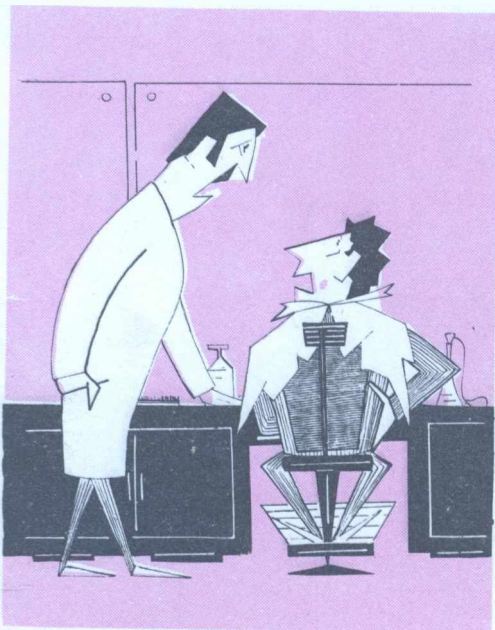
Dintre actori îl prețuia pe Gîprian — iar despre Dida Solomon Calimachi — care i-a și jucat — director de teatru fiind, o piesă („Ministrul”) se exprima în termeni extrem de elogiosi:

— E o artistă de înaltă valoare, spunea tuturor, o artistă care rivalizează cu marile noastre figuri din teatru. Pentru Dida Solomon Calimachi am să scriu o piesă — numai ca să mă bucur vîzînd-o jucînd.

N-a avut timp s-o scrie.

... A murit prea devreme acest mare umorist, care a trecut atît de modest prin viață: mai avea atîtea de spus...

I. PELTZ

— Doriiți și o frecție?
— Dacă se poate, că am o durere de șale...

Desen de L. LIVADARU

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Școlii”

44.001

